

Egypt 1

Niektoré postrehy o súvislostiach našej doby s dobou egyptskou

I. časť

V knihách V. Megreho sa často objavujú zaujímavé postrehy z obdobia starého Egypta, z doby, ktorú Anastázia považuje za prelomový okamih v dejinách ľudstva. Podľa jej tvrdení v egyptskej dobe sa začali pod vedomým riadením vrstvy hlavných kňazov-mágov vytvárať podmienky k postupnému prechodu ľudstva z doby obraznej do doby okultnej. V Egypte špička vládnucej kňazskej kasty vytvorila dlhodobý program svetovlády na najbližšie tisícročia a zdokonalila metódu manipulácie spoločnosti prostredníctvom spôsobu, ktorý Anastázia nazýva „umením obraznosti“. Umenie obraznosti je umením vôľového vkladania ideou nabitých mentálnych vzorcov do pocitovej (astrálnej) sféry za účelom jej následnej realizácie najprv v éterickej a potom na fyzickej úrovni. Toto umenie je vlastne základným pilierom, hlavným realizačným prvkom praktickej mágie vo všeobecnom zmysle. Do tých dôb týmto umením nevedomým, prirodzeným spôsobom disponovali vo väčšej alebo menšej miere všetci ľudia. To súviselo s konfiguráciou duševných síl ľudí a sveta celkovo v dobe pred dobou egyptskou. V dobe egyptskej boli tieto prirodzené duševné schopnosti ešte väčšine ľudstva dostupné, ale výlučné právo disponovať s nimi si postupne nárokovala vrstva kňazov, ktorí začali vystupovať ako jediní možní sprostredkovatelia medzi božstvami a ľudstvom. Elita egyptských kňazov si uvedomila obrovskú možnosť využitia umenia vytvárania obrazov v ich mocenských cieľoch a preto si na ne vytvorila monopol. Z podstaty tohoto umenia obraznosti vytvorila „tajnú vedu“ prístupnú len pre nimi určených adeptov. Egyptská tajná veda v podobe hermetických náuk sa neskôr stala, hlavne prostredníctvom židovskej kabaly, základom všetkých neskorších západných magických systémov. Je však pravdepodobné, tak ako to tvrdila aj Anastázia, že schopnosť „umenia obraznosti“ absolútnym spôsobom ovládal len jej mýtický praotec, ktorý predal svoje umenie egyptským žrecom. Kňazi-mágovia však boli individuálne schopný prijať len časť tejto náuky, maximálne 80%, ktoré im však stačili k tomu, aby si z umenia obraznosti vytvorili účinný nástroj ovládania¹. Jej mýtického praotca by som s najväčšou pravdepodobnosťou stotožnil s legendárnou postavou egyptskej mytológie Hermesom Trismegistosom, zakladateľom všetkých vied a umení. On sám bol človekom „pôvodných prameňov“ patriacich k skupinke ľudí, ktorá disponovala všetkými starými znalosťami v ich celom rozsahu zdedenými z atlantskej a predatlantskej doby a ktorá sa priamo nezúčastňovala vývoja ľudstva v siedmych nasledujúcich kultúrnych epochách, pôsobila z ústrania len z času na čas vysielala svojich zástupcov s určitou presnou misiou do sveta. K tejto skupinke by som priradil aj siedmych svätých rišiov, zakladateľov praindickej kultúry, ktorí vytvorili posvätný jazyk sanskrit a priniesli Védy do starej Indie. Cieľom ľudí „pôvodných prameňov“

bolo uchovanie dávnych znalostí ľudstva, ktoré mali preniesť v úplnosti a pôvodnej čistote do doby súčasnej technokratickej civilizácie, do doby najväčšieho rizika pre ľudstvo. Ľudia pôvodných prameňov mali v kontinuite mnohých generácii zostať fyzicky prítomní na Zemi, aby dôkazom svojej existencie sa stali príkladom možnosti človeka žiť úplne v súlade so starým učením. Preto v stretnutí postav Anastázie a Megreho vidím fyzické manifestovanie významnej symboliky spojenia panenskej čistej pôvodnej ľudskej duše minulosti, existujúcej akoby mimo prúdu civilizačného vývoja a rozumárskej egom presiaknutej chytráckej duši sveta, ktorá bola schopná v stretnutí s princípom absolútnej lásky premeniť sa a splodiť k aktivite prebudené duchovné JA, ktorého symbolom je ich syn.

Časté Anastáziine zdôrazňovanie významu súvislostí starovekej egyptskej civilizácie s našou dobou a jej farbisté opisovanie určitých dôležitých momentov skrytých dejín egyptskej ríše, ku ktorej sa vracia vo viacerých knihách má svoj presný význam. Jej tvrdenia zvláštnym spôsobom korešpondujú aj s poznatkami R. Steinera, ktorý sa v niektorých prednáškach špeciálne venuje egyptskej dobe a jej hlbkej karmickej previazanosti s našou dobou. Na začiatok si však pre tých, čo nie sú oboznámení s antropozofiou musíme vysvetliť Steinerov pohľad na delenie histórie vývoja ľudstva. Toto delenie sa ukáže dôležité pri pochopení ďalších súvislostí.

Ľudstvo od doby zničenia Atlantídy sa nachádza v tzv. Árijskej veľkej epoche. Táto epocha sa skladá z menších, siedmymi kultúrnych epoch .

1. **Praindická - od r. 7227 pr.n.l**
2. **Praperská - od r. 5067 pr.n.l.**
3. **Egyptsko-chaldejsko-babylonská- od r. 2907 pr.n.l.**
4. **Grécko-rímska- od 747 pr.n.l. / narodenie Krista /- stred vývoja**
5. **Stredoeuroopská: Germansko-anglosaská -od r. 1413 n.l.,zlom r.1998n.l.**
6. **Východoeuroopská: Slovanská - Ruská-od r. 3573 n.l.**
7. **Záverečná: Filadelfská- asi od r. 5733n.l. – 7893 n.l.**

Prvé tri kultúry majú z hľadiska ľudského vývoja zostupný charakter. Ľudský duch (nevedomý) sa vzdáľuje svojmu duchovnému domovu a prechádzajúc rôznymi kultúrami sa čoraz hlbšie ponára do fyzického sveta, postupne strácajú svoje od bohov darované duchovné schopnosti. V štvrtej grécko-rímskej kultúre je duch človeka najhlbšie ponorený do hmoty, je to bod obratu, od ktorého nastáva zase vzostup a postupné rozvíjanie ľudského ducha na vedomej úrovni. Tento bod obratu súvisí s príchodom Krista² v štvrtej poatlantskej epoche (grécko-rímskej) tvorí stred, je osou celej árijskej epochy. Dnešné piate poatlantské kultúrne obdobie (anglosasko-germánske) je niečo ako symetrickým zrkadlením, odrazom egyptsko-babylonského obdobia na vedomej úrovni. Ľudstvo prekračuje opäť prah duchovného

sveta smerom nahor a tie sily, ktoré boli činné dvetisíc rokov pred Kristom, stávajú sa teraz, dvetisíc rokov po Kristovi, opäť aktívne. Z grafického pohľadu vytvára týchto sedem kultúr krivku, kde najhlbším bodom je grécka doba a nasledujúce epochy majú svoj zrkadlový obraz v minulých už uplynulých epochách. Dnešná germánsko-anglosaská epocha má tak svoj protipól, svoj zrkadlový obraz práve v egyptskej dobe. Nasledujúca slovanská kultúra bude obrazom a opakovaním praperskej kultúry na vyššom stupni vedomia. Toto má svoj veľký duchovný význam a preto v dnešnej germánsko-anglosaskej dobe ľudstvo určitým, celosvetovým spôsobom rieši dôsledky rozhodnutí zasiatych hlavne v dobe Egypta.

S tým, že dnešná epocha je obrazom egyptskej súvisia dve zásadne skutočnosti. Po prvé je to aktivizácia starých egyptských božstiev. Duchovné bytosti zo starého Egypta a Babylonu, ktoré medzitým zaostali, pôsobia opäť dnes. Časť anjelov vtedy "padla" vlastne len tým, že zaostala. Pôsobia starým spôsobom cez astrálne a éterické telo, obchádzajúc ľudské vedomie bdelé JA, v dôsledku čoho sa vo vývoji stali retardačným činiteľom, brzdou, odporcami Krista. Títo zaostali, luciferskí duchovia inšpirujú dnes jednu celú ezoterickú subkultúru plnú exotiky zašlých čias. Prostredníctvom channelingu, automatického písania a pod. diktujú celé knihy, ktoré vychádzajú v miliónových nákladoch. Dokonca sa aj sami radi predstavujú menami zo staroegyptského obdobia: Set, Ptaah, Aštar (Ištar). Táto aktivizácia starých egyptských božstiev v súčasnosti hrá v kolektívnej ľudskej psychike úlohu znepokojivých a zavádzajúcich archetypov vedomia. Ich stopy vidno okrem ezoteriky aj v politike a kultúre.

Druhou významnou skutočnosťou, na ktorú upozorňoval R. Steiner je egyptskými kňazmi vytvorený základ pre neskorší vznik materializmu prostredníctvom **kultu balzamovania**. Egypt bol známy svojou posadnutosťou balzamovaním, čo je všeobecne známe. Masovo sa balzamovali nielen panovníci, hodnostári, ľudia majetnejší, ale aj tisíce zvierat. Toto je historickou vedou vysvetľované ako fascinácia záhrobným životom, kultom smerujúcim k čo najlepšiemu zachovaniu fyzického tela, k tomu aby duchovný dvojník Ka mohol si stále plne užívať darov fyzického života. Preto boli spolu s človekom do hrobiek u tých majetnejších dávané aj rôzne veci. Najvyšší hodnostári egyptskej ríše boli v svojich hrobkách, často sa skladajúcich z niekoľkých miestností, obklopení obrovským množstvom rôznych predmetov, šperkov, nábytkom, sochami, telami otrokov, zvieratami. Všetko malo človeku po smrti slúžiť. Tieto fakty svedčili o zvláštnom ryse egyptského náboženstva, ktoré začalo akoby cieľavedome budovať kult duchovného materializmu, presne opačného k indickému vnímaniu hmoty, ako niečoho iluzórneho a po smrti nepotrebného. Postupné zavádzanie duchovného materializmu kňazmi malo však skrytý význam, ktorého podstatu poznali iba oni. Kňazi si uvedomovali symetrickosť rôznych epoch a tohto faktu chceli využiť k tomu, aby vytvorili také príčiny, ktorých následky sa mohli prejavíť v presne vymedzenej budúcnosti. V dôsledku toho sa mohol od 16. storočia n.l. objaviť materialistický svetonázor, ktorý vyvrcholil v 19. a 20. storočí. Základy k materializmu boli položené práve v egyptskej dobe a to využitím okultných skutočností, preto obdobie materializmu môžeme slovami Anastázie volať aj okultným obdobím.

Balzamovanie malo dva skryté významy. V prvom rade sa prostredníctvom magického spôsobu balzamovania vytváral spôsob na kumuláciu a kondenzáciu veľkého množstva éterickej energie. Tomu slúžilo hlavne až horúčkovitě

balzamovanie miliónoch zvierat, ktoré každé predstavovalo určitý aspekt síl jednotlivých božstiev. Prostredníctvom týchto zvierat boli akoby kradnuté rôznorodé sily božstiev (planét) a koncentrované v jednom mieste. V druhom rade išlo o to, že duša mŕtveho, ktorý bol zabalzamovaný, mala dlho viazané éterické telo na svoju fyzickú schránku nepodliehajúcu rozkladu a tým bola nútená upierať svoj duševný pohľad na svoje telo a na veľké množstvo hmotných darov obklopujúcich jej hrobku, miesto toho aby sa dívala do svetla a jasú duševných svetov nad sebou **3**. Týmto spôsobom prežívania záhrobia si duša miesto obrazov vyšších duchovných skutočností v sebe fixovala hlavne obraz hmoty a matérie. Silný obraz vlastného nerozkladajúceho sa mŕtveho tela si duša v určitom duševnom rozpoležení vtlačila do svojej podstaty do svojho kauzálneho tela a odnášala zo sebou do ďalšej inkarnácie.

4, keď sa duše znova vteliili, sa im tento do kauzálneho tela vtlačený silný emočný zážitok (lepšie povedané esencia zážitku) vyplavil na povrch a objavil vo vedomí ako určitý osobnostný sklon chápať všetky skutočnosti sveta mechanickým materialistickým spôsobom. Mnohí bývali egyptskí kňazi sa začali rodiť ako významní materialistickí filozofi a vedci, prinášajúc si v sebe túžbu po poznaní, ktoré však už nehľadali vo svojom vnútri a duševných svetoch, ale v mechanických zákonoch fyzického sveta. Takými osobnosťami boli napr. Bacon, Newton, Kepler, Bruno, Kopernik, Darwin. Každý z nich sa prejavoval rozdielnym spôsobom, ale jedno mali spoločné, fascinácia empirickým poznávaním hmotného sveta. Bacon položil filozofické základy racionalistickej vedy, Newton objavil zákony mechaniky a Kepler, ktorý v minulom živote egyptského kňaza skúmal tajomstvá pôsobenia hviezd kvalitatívne, prostredníctvom astrológie, ich teraz skúmal zvonka, kvantitatívne a opisoval mechanizmus ich pohybov (astronómia). Darwin, tvorca evolučnej teórie vzniku človeka, nosil v sebe silnú spomienku na znalosť a magické uctievanie hierarchií egyptských božstiev spodobovaných v zvieracích podobách. Keď sa znova vtelil do gabrielskej racionálnej doby, tak si túto magickú úctu k zvieracím podobám transformoval do podoby fascinácie fyzickými zvieratami, ktoré považoval za predchodcov človeka . Takto by sme medzi významnými filozofmi a vedcami gabrielskej doby našli celý ďalší rad osobností, ktorí za svoju horlivosť v budovaní materialistického svetonázoru vďačia stupňu poznania a postavenia dosiahnutého v starej egyptskej ríši a okolnostiam svojho pohrebu formou balzamovania.

Ak si to zhrnieme, tak vo vzťahu našej doby k egyptskej, môžeme vidieť dve súvislosti. Prvou je aktivizácia starých egyptských božstiev, ktoré sa dnes prejavujú ako démonické bytosti zavádzajúce ľudstvo. Druhou je vytvorenie okultných príčin v egyptskej dobe, vedúcich k vzniku vedeckého materializmu v 16. storočí, ktorý sa stal na štyri storočia vládnuceim svetonázorom vo vede a v spoločnosti. Tento svetonázor napriek odporu mnohých vedcov je už dnes v 21. storočí prekonaný, nastáva čas syntézy vedy, náboženstva a umenia.

1. Je možné, že to bol aj od Hermesa zámer uskutočnený z vyššieho hľadiska. Keď sa na pôsobenie žrecov pozrieme z iného uhlu, môžeme ich vlastne vnímať ako strážcov prahu. To znamená, že ich negatívne pôsobenie môže prekonať len ten, kto je vnútorne absolútne neegoistický, čím nútia ľudí neustále sa duchovne zdokonaľovať.

2. Celá táto kristologická náuka je podrobne a do hĺbky rozpracovaná v prednáškach R. Steinera, hlavne však aj u nás vydaných knihách: Piate evanjelium, Evanjelium podľa Matúša, Marka, Lukáša, Jánovo evanjelium.
3. Nie je náhodou, že aj Lenin bol zabalzamovaný, a že množstvo vedcov sa celé desaťročia zaoberalo udržiavaním jeho tela, čo bolo jedným z najprísnejšie strážených tajomstiev sovietskeho Ruska. Prostredníctvom veľkého prúdu návštevníkov mauzólea, bolo neustále živené jeho démonmi presiaknuté éterické telo, ktoré z tohoto bodu Červeného námestia mohlo spätne vysielat' vlny ovládania do celého Ruska. Celý tento dej je opakovaním egyptského kultu uctievania krvavého boha Marsu, Sutecha. Najlepšie by bolo mauzóleum zbúrať a mŕtvolu Lenina pochovať, alebo spáliť, len tak sa definitívne pretnú vlákna temnoty v Rusku.
4. Gabrielska doba trvala od r.1525 do 1879 a jej hlavným rysom bol vznik vedeckého materializmu a racionalizmu. Bližšie k tomu vid'. Angelológiu dejín od E. Páleša.